

2569 2den Del. af Finantslovf. f. Finantsaaret fra 1ste April 1870 til 31te Marts 1871. 2570

— navnlig naar de staae sig sammen i uoplyttede Foreninger, godt selv kunne magte denne Sag. Vil Staten træde understøttende til, hvilket kan være meget naturligt, ligger det nær for den at benytte Præmie-systemet, og det benyttes allerede, idet der i Henhold til Loven af 1862 aarlig bevilges et betydeligt Beløb til Præmier. Her til kommer, at der i Stutteriets Bestyrelse har viist sig en stor Vallens og Usikkerhed, ialfald lige indtil den nyeste Tid. Man har først søgt at opfriske Frederiksborggræsen, dernæst er man gaaet over til Blodsheste, derefter har man tumlet lidt omkring med Arabere og Berbere, og nu er man kommen tilbage til Forsøg paa igjen ved Kunst at frembringe den gamle frederiksborgske Race; men al denne Usikkerhed har ikke kunnet Andet end frembringe nogen Mistillid og Misforstaaelse. Det var et meget stærkt Bidnesbyrd herom, der fremkom, da ikke alene Folkethinget, men hele Rigsdagen i 1865 vedtog et af det ærede nuværende Medlem for Kjøbenhavn's Amts 3die Valgfreds (H. Sage) indbragt Lovforslag om Stutteriets Medlæggelse, men den daværende Indenrigsminister dristede sig til, ligeoverfor Rigsdagens Votum at anvende det kongelige Veto derpaa. Den naturlige Følge af dette Skridt fra hans Side maatte aabenbart være, at man her strøg Bevillingen til Stutteriet paa næste Mars Finantslov, og der er ikke nogen Tvivl om, at man ialfald vilde have foreslået denne Udvei; men det lykkedes Ministeren at komme til en foreløbig Forstaaelse med Rigsdagen om, at Stutteriet i nogen Tid fik ny Lovhjemmel. Ministeren indbragte nemlig et Lovforslag, der gik ud paa adskillige Forandringer i Loven af 1862, navnlig for at indskrænke Omfanget af Stutteriet og at nedfætte Bevillingen, og Ministeren forlangte, at denne nye Hjemmel for Stutteriets Vedbliven skulde gives ham paa 10 Aar. Det lykkedes ham ved den store Indflydelse, han besad, at sætte Loven igjennem, dog saaledes, at den kun skulde gjælde i 2 Aar, og det Udvalg, der behandlede Loven, udtalte som

sin Opfattelse, at naar de 2 Aar vare udløbne, vilde det staae ganske frit for Rigsdagen, om den vilde fornye Bevillingen eller ikke, og hvis den ikke fornyede Bevillingen, var dermed Stutteriet nedlagt. En Omstændighed, som vistnok for en Deel bidrog til, at Rigsdagen dengang fandt sig i at udsætte Udførelsen af Dødsdommen over Stutteriet, var den, at Forpagtningen angaaende Hillerødsholm ved de 2 Mars Udløb vilde være udløben. Vi havde altsaa Fred i 2 Aar, men da disse vare udløbne, kom det Spørgsmaal frem, om man vilde fornye Bevillingen eller ikke. Det aldeles overveiende Fleertal i Finantsudvalget var stemt for at nægte Summen, men det vil erindres, at Indenrigsministeren nu gjorde Sagen til et bestemt Portefeuille-spørgsmaal, og Fleertallet vilde ikke for den Sags Skyld udsætte sig for at bringe Oplosning ind i Ministeriet; det troede i Betragtning heraf — men ogsaa kun i Betragtning heraf — at burde støtte Ministerens Begjæring, og ved Hjælp af denne Fleertallets Holdning lykkedes det at sætte Bevillingen igjennem baade ved 2den og 3die Behandling, men rigtig nok kun med et meget snevent Overtal af Stemmer. Nu er dette Finantsaar snart udløbet, og vi staae atter ved det Spørgsmaal: Skulle vi fornye Bevillingen, eller skulle vi gjøre Ende paa Sagen? Udvalgets overveiende Fleertal tilraader det ærede Thing nu at gjøre Ende paa Sagen ved at nægte hele Bevillingen. Der var isjor et Mindretal, som stillede sig paa en noget anden Maade, idet det tilraadede at bevilge et Beløb af 2,500 Rd. Hensigten dermed var at undgaae en Indsigelse, som maaffee ellers kunde fremsættes, bygget paa, at den Lov, som den forrige Indenrigsminister fik sat igjennem, nemlig Loven af 3die Mai 1867, vel hævdede adskillige af de Paragrapher i Loven af 23de Januar 1862, der angaae Stamstutteriet, men dog ikke den Paragraph, som siger, at Stamstutteriet indtil videre skal være paa Frederiksborg, og heller ikke den Bestemmelse, der fastsætter Stutmesterens Løn. Den